

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Jiná krajina

Většinu roku trávíme uvnitř, v prostoru ohraničeném zdmi. Léto a prázdniny nám skýtají jedinečnou možnost naše „vězení“ opustit. S rozkoší pak pronikáme do světů, které nám jsou jinak uzavřeny.

Každý člověk tíhne k nějakému prostředí, zamiluje se do určitého typu krajiny a druhu činnosti.

Líčení je slohovým útvarem, který umožňuje dobře vyjádřit emoce spojené s prožitkem krajiny, prostoru, situace... Zveme vás, abyste spolu se studentkami 3. A prožili radost z Pohoří (Sylvie Algerová), ze světa Pod vodou (Lucie Faltusová) a ze zážitků, které přináší skautský tábor v textu Tady se cítím jako před sto lety (Tereza Kůželová).

Karel Šulc v románu Kámen a bolest říká, že samotu můžeme pociťovat jen mezi lidmi, ale v přírodě, mezi stromy a zvířaty, ji nepociťujeme. Proto hurá ven – do lesů, vod a strání!

Jan Salvet a Jan Krejčí

Pohoří

Pohoří se rozprostírají téměř v každé vlasti. Někde se snaží uskrovnit, jinde se naopak roztáhnou a pokryjí vše, kam až oko dohlédne. Můžou se držet nízko při zemi nebo naopak vyjít vstříc nebeským výšinám. Některá se zelenají, jiná se bělají sněhovou pokrývkou, jiná zase ponuře shlížejí dolů přes šedý závoj skal.

Tito zdánlivě klidní a laskaví obři se přes den většinou usmívají a vlídně kynou dolů do údolí. K večeru se ale dokážou velmi rychle rozzlobit, a to pak není radno přebývat na jejich hřbetech. Druhý den už znovu podpírají nebeskou klenbu, jako by se nic nestalo. A tak to jde pořád dokola.

Ovšem náruč mají vždy otevřenou pro všechny, kteří by se v ní chtěli ukrýt. A těch je vždy spousta. Od nejrůznějších rostlin, přes nejdrobnější obyvatele Země až po roztodivné opeřence a ostatní obratlovce.

Když si ale obr obleče bílý kabát, nezbyde jim nic jiného, než aby šli hledat jinam nebo se uložili k zimnímu spánku. Jen ti nejvytrvalejší přežijí zimu v jeho mrazivých kotlinách. V tomto období ticha a chladu neradno dráždit trpělivost jindy milých hor. To pak odpárají pár nitek ze svého obřího kabátu, nechají je sklouznout do údolí a vy se odeberete nahoru do říše ptáků. Jiné naopak, zejména ty nižší, vycházejí lidem vstříc a nechávají je na sobě jezdit na lyžích, na běžkách, na sáňkách, ...

Ale nejkrásnější doba na horách je jaro. V nížinách už jaro dávno převzalo otěže, ale tam nahoře si teprve příroda protírá oči a mhouří je před zářícím sluncem. Ani se nestihne pořádně rozkoukat a už se probouzejí její dobří přátelé. Další přilétají z dalek, kam ani nejvyšší z obrů nedohlédne. Mnozí z nich horám jen zamávají a za chvíli pokračují zase v cestě. Jiní zde zůstanou po většinu roku a zavazadla zabalí, až když se den zkrátí a noci prodlouží. A právě jejich libý zpěv ozývající se většinu roku na horách způsobí, že jakmile se přihlásí jaro a navrátilci naladí na správnou notu, hory se rozzáří jedinečným okouzlujícím úsměvem.

Sylvie Algerová 3. A

Pod vodou

Představte si, že vstupujete do jiného světa. Takový je pocit potopit se pod hladinu ať už moře zbarveného jako safír, který se vyjímá a pyšní na prstenu ve výloze předraženého zlatnictví, nebo vody, která ve venkovním bazénu trpí skotačením dětí.

Když se ponoříte a vnímáte jenom nával studeného, ale zároveň i příjemného a uklidňujícího pocitu a slyšíte zvuky, které k vám přicházejí odněkud z dálky, je to jako kdybyste prošli portálem do jiné galaxie. Najednou se přiřítí hejno skotačivých a neposlušných bublinek, které vás pošimrají po celém těle, ale nevadí vám to.

Pokud si nedáte pozor, nebo je nepříznivé počasí, voda může projevit i svou krutou a nelítostnou stránku. Potápění se a objevování podvodního světa, který je jako z jiné dimenze, nemusí vždy přinést jenom dobré zážitky. Kvůli naší dýchací soustavě, nesmíme pod hranicemi vodního království zůstat dlouho, neboť nejsme pestrobarevné rybky, které se prohání mořem jako tornádo a bezstarostně létají v hlubinách té velké louže, která si říká oceán.

Nadnášející, průhledná tekutina, kterou bez zábran prolamujete a posouváte se dál a dál krajinou podivna, skrývá mnoho tajemství, která dodnes nebyla objevena, a to je na tom kouzelné. I když se snažíme sebevíc, bude vlastnit nekonečno, nám neprozkoumané, jenom i maličkosti, anebo velká zákoutí, která se choulí v (lidské rase nepřístupných) nekončících hlubinách temnoty. Hraje si s námi jako matka se svými dětmi. Zkouší, co všechno vydržíme a odnáší nás, kam se jí zamane. Vítr ji prohání po pobřežích kontinentů a ona nám zpívá večer co večer pod okny domů stojících na hradbách jejího království.

Pod vodou se můžete stát kýmkoli a zapomenout na všechny tíživé a depresivní starosti, které vám bezvědomě berou dny života a nechávají za sebou pouze negativní a nepohodlnou atmosféru. Je to odreagování od všeho špatného, a vy tak máte čas pouze sami na sebe a na všechny svoje nezrealizované sny, které leží tíživě ve vašem nitru, ale časem se možná prokoušou ven a připomenou všechny vysněné zážitky, které stále čekají na vaše odhodlání.

Lucie Faltusová 3. A

Tady se cítím jako před sto lety

Skautské tábořiště v Pekle nad Zdobnicí je nádherné místo, které mě vrací do dob prvních českých skautských táborů. Prožila jsem zde krásné tři týdny se svým skvělým oddílem.

Moje oči jako první přiláká typická podkova, poskládaná z podsadových stanů – důmyslných českých vynálezů. Sluneční paprsky tančí po světlých plachtách, pod kterými táborníci tráví poklidné noci plné tajemných i důvěrně známých lesních zvuků a uklidňujícího zpěvu řeky. My starší večer spočineme pod plátěnými kužely indiánských stanů teepee.

V žáru poledního slunce se všichni shromáždí v košením provoněné jídelně a vychutnají si polední menu táborové kuchyně. Hned vedle kuchyně vévodí táboru prkenný domek, který jsme pokřtili Radnice. Zde se vždy po setmění schází jako při válečné poradě táborová rada.

Nikdy nespící tábor doprovází svým zpívajícím hlasem přes kameny valící se řeka. Její chladná a křišťálově čistá voda nám v teplých letních dnech připadá lepší než jakýkoli městský bazén. Hned za řekou nás vítá početná rodina Jehličnatých velikánů. Příjemný chládek v lese nás vždy povzbudí ve sběru větví a větviček pro slavnostní táborovou vatru.

Ale tím nejlepším zážitkem jsou přeci jen slavnostní chvíle v načervenalé záři plápolání slibových ohňů. Tiché okamžiky zamýšlení nad slibem, který každý z nás dal, dokresluje pohled na pečlivě upravené košile všech přítomných.

A nakonec slunečními paprsky rozsvícená louka za našimi příbytky. Zelenavý koberec přímo vybízí k posezení s kamarády či akční sportovní hře. Louka se po straně strmě jako stěna starověké pyramidy zvedá a po uměle vytvořené plošině se žene a veselé píská projíždějící vlak.

Skautské tábory pro mě znamenají nejlepší týdny v roce. Můžu zde zapomenout na svět technologií, mobilů a uspěchaného světa a s šátkem kolem krku si užít čas strávený se svými bratry, sestrami a přírodou. Zde se můžu cítit jako jedna z průkopnic českého dívčího skautingu před mnoha a mnoha lety.

Tereza Kůželová 3. A

